SORIN ULLEA

GRANIȚELE MOLDOVEI

Editura Mușatinia
Roman 2009

Editor: **Emilia Ţuţuianu DOSPINESCU**
Redactor: Felicia DUMBRAVĂ
Coordonator: Dorin DOSPINESCU

Coperta I: Moldova medievală

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ULLEA, SORIN
Graniţele Moldovei / Ullea Sorin. - Roman: Muşatinia, 2009
ISBN 978-973-87777-6-7

94(498.3)

Roman, Str.Nicolae Titulescu nr.14, ap.8
Telefon: 0740484241
e-mail: musatinia@yahoo.

Calde mulţumiri atât prietenului
ing. Dumitru Năstase cu sprijinul căruia
am obţinut sponsorizarea cărţii,
cât şi sponsorului FACOS S.A.- Suceava fără a cărui
contribuţie nu ar fi apărut acest volum.
Aceleaşi mulţumiri adresez şi doamnei
Emilia Ţuţuianu Dospinescu, editoarea acestei cărţi,
pentru bunăvoinţa deosebită de care a dat dovadă.

Închin această carte Iaşului meu natal şi întregii Moldove între ale cărei graniţe fireşti am trăit până spre al doilea an de facultate, în 1944, când ruşii bolşevici au jefuit din teritoriul ei mult mai mult decât jumătatea jefuită de ruşii ţarişti în 1812. E adevărat că Moldova e cea mai întinsă ţară românească: aproape cât Muntenia, Oltenia şi Dobrogea împreună, dar e şi ţara clasică a culturii şi artei româneşti, drept care se poate scrie perfect o istorie a Moldovei, cu toate gloriile şi căderile ei, dar nu se poate scrie o istorie a României fără Moldova. Dar pentru că ne ocupăm aici de Moldova de peste Prut, menţionez că nu vorbesc din auzite, căci prin grija părinţilor mei, am ajuns să-mi petrec în acel pământ pierdut toate verile de la doi ani până-n studenţie. (Vezi Addenda: *Există o singură Moldovă*.) Amintesc totodată cititorului că din acel pământ îşi trag obârşia Mihail Kogălniceanu (de pe apa Cogâlnicului), Alecu Russo, Hasdeu, mareşalul Averescu, Maria Cebotari (din Ciubotariu) soprană de celebritate internaţională şi "vrăjitorul" Sergiu

Celibidache[1] care se oferise să predea, fără plată, la Bucureşti, lecţii de dirijorat, dar a cărui uriaşă popularitate prin concertele şi mai ales prin repetiţiile sale uluitoare la Ateneul Român a stârnit invidia lui Ceauşescu şi a trebuit să se reîntoarcă în Occidentul care-l admira, fără a-şi mai revedea ţara pe care o iubise atât.

A lupta pentru reîntregirea Moldovei este o datorie naţională. A nu lupta pentru reîntregirea Moldovei este o crimă.

Continui acest Cuvânt introductiv punând sub ochii cititorului un fenomen de o gravitate extremă pentru **viitorul poporului român** şi anume: când ruşii ţarişti au ocupat jumătatea de est a Moldovei în 1812 nu au urmărit rusificarea populaţiei româneşti din acel **teritoriu furat** după cum se vede şi din Addenda mea pomenită mai sus. Ideea inversă, de a rusifica populaţia românească din teritoriul ce l-au furat este o „inovaţie bolşevică”.

Am auzit la radio şi am văzut la televizor foarte clar exprimată hotărârea conducerii de la Moscova de a cere Uniunii Europene să judece aspru România pentru amestecul ei în treburile interne ale „Republicii Moldova” pentru că „Republica Moldova” este o ţară independentă, prietenă cu Rusia şi face parte integrantă din C.S.I.

Va să zică: furi din ţara cuiva o mare parte iar

[1] **GHEORGHE G. BEZVICONI**, *Boierimea Moldovei dintre Prut şi Nistru,* Vol. II, Bucureşti, 1948, p. 97.

dacă cel furat protestează şi-şi cere pământul înapoi îl reclami Uniunii Europene şi-i ceri măsuri drastice împotriva lui pretinzând că locuitorii acelui pământ sunt independenţi şi prieteni cu tine şi fac parte din CSI (Comunitatea statelor independente). Asemenea procedeu e tipic rusesc şi îmbină minciuna sfruntată cu crima. Însă! Asemenea procedeu îl aplică ruşii numai ţărilor mici. De marile puteri se tem, după cum vom vedea mai jos.

Conducătorii de la Moscova ştiu foarte bine că „prietenia" faţă de aşa-zisa „Republică Moldova" e de fapt o **cruntă duşmănie** şi că de le-ar sta în putere ar ocupa şi Moldova de dincoace de Prut până în Carpaţi. Lucrul se vede perfect de bine şi din diverse declaraţii ale **moldoveanului trădător născut în românimea de peste Nistru dar devenit slugă a Moscovei sub numele de Vladimir Voronin,** „preşedinte al Republicii Moldova".

Canalul antiromânesc Antena 3 al lui Dan Voiculescu începe „abil", prin a prezenta corect ştirile politice spre a stârni încrederea spectatorilor, cum a făcut de pildă şi în ziua alegerilor anticipate din „Republica Moldova" de la 29 Iulie, după care însă invită să se pronunţe asupra ştirilor pe diverşi români, bolşevizaţi, cu mutre primitive şi total inculţi, să-şi dea cu părerea şi-n primul rând să-l atace pe Traian Băsescu – singurul care luptă pentru unificarea Moldovei de peste Prut – şi pe Monica Macovei deoarece „categoria Macovei înseamnă disponibilitatea de a fi singur împotriva

tuturor pentru a apăra justeţea unei cauze, riscul de a fi marginalizat şi ostracizat în ţară, chiar dacă meritele sunt recunoscute în afară,” înseamnă „pericolul de a ţi se arunca lături în cap cu ajutorul unor trusturi de presă duşmănoase”[2]. Membrii Antenei 3 o fac cu vădită plăcere căci sunt slugi ale marelui ticălos Dan Voiculescu cel care e totdeauna nul în sondaje, cu toţi banii lui de fost securist acoperit sub numele de Felix, şi tocmai de aceea a şi trebuit să se alieze cu PSD-ul pentru a putea intra în Parlament. Niciodată, nici un cuvânt despre situaţia tragică a românilor din „Republica Moldova”. Dimpotrivă, în luna mai, după manifestaţiile antibolşevice de la Chişinău din aprilie 2009, Radu Tudor afirma că în ce priveşte calificativul României în UE ea e socotită „cea mai destabilizatoare ţară din UE prin intervenţiile făcute în favoarea Basarabiei”! Ce-i pasă acestui mahalagiu muntean de durerea Moldovei? Şi ce le pasă mahalagiilor munteni plătiţi gras de Voiculescu de ruperea în două a Moldovei şi rusificarea părţii furate!

Aşa dar: scopul final nu trebuie să fie acela de care tot vorbesc unii: integrarea „Republicii” Moldova în mod separat în Uniunea Europeană. Asemenea scop e şi absurd şi cinic. Scopul firesc şi normal este cel pe care l-am precizat aici: reîntregirea Moldovei. Însă moldovenii nu pot realiza ei singuri ceea ce au distrus conducătorii

---

2 **SABINA FATI**, *Ce alegem anul acesta: Severini sau Macovei?*, Editorial, în România Liberă, 4 Iunie 2009, p. 2.

marilor puteri occidentale care ne-au vândut ruşilor: Hitler în 1939 cu faimosul său pact Ribbentrop-Molotov confirmat ulterior de Churchill şi Roosevelt, geniali pentru ţările lor, criminali pentru România. Urmaşii lor de astăzi, din poziţiile supreme pe care le au în Germania, Marea Britanie şi S.U.A. sunt singurii care pot cere Moscovei reîntregirea Moldovei. Dacă nu vor voi să-şi facă această nobilă datorie nu văd ce rost mai are rămânerea unei Românii ciuntite în U.E. Nu sunt om politic ci vorbesc ca istoric.

Dau aici şi un alt exemplu de furt pe care ruşii nu-l pot nega pentru că l-am văzut cu ochii mei. În muzeul de la Kremlin pe care ruşii îl numesc "Sala de arme" (Оружейная Палата) dar care, pe lângă arme, conţine un mare număr de tot felul de exponate, atrage atenţia o mare şi strălucitoare broderie atârnată pe un perete şi protejată sub sticlă. **Broderia e o danie a domnului** muntean (oltean de origine) **Neagoe Basarab şi a soţiei sale Despina** şi reprezintă *Coborârea de pe cruce*. Maria-Ana Musicescu a publicat asupra ei un studiu, apărut 1958[3], iar în 1968 precizează că "Această piesă rămâne neîntrecută în arta broderiei munteneşti" şi că "susţine cu succes comparaţia cu cele mai artistice piese din Moldova vremii lui Ştefan cel Mare"[4]. M. A.

---

[3] **MARIA-ANA MUSICESCU**, *O broderie necunoscută din vremea lui Neagoe Basarab,* SCIA, 1958, 2, p. 35-49 + 2 pl.

[4] **MARIA-ANA MUSICESCU**, *Broderia,* în *Istoria artelor plastice în România,...*sub îngrijirea Acad. Prof. George Oprescu, Vol. I, Ed. Meridiane, 1968, p. 279.

Musicescu avea remarcabil simţ estetic, cum dovedeşte şi această comparaţie cu celebrele broderii de faimă mondială din vremea lui Ştefan cel Mare. Mai departe n-a mers autoarea din lipsa cunoaşterii adâncite a broderiei moldoveneşti. Căci trebuie să subliniez că broderia de care vorbim aici n-a putut-o comanda Neagoe Basarab vreunui atelier din Muntenia, această ţară apelând în acea vreme, în toate domeniile de artă, exclusiv la artişti străini din cauză că nu dispunea de artişti şi ateliere româneşti. Aşa cum am arătat în altă lucrare că postelnicul lui Neagoe, pe nume Marcea[5], a comandat luxuosul său tetraevanghel unui atelier din Moldova, tot aşa şi Neagoe s-a adresat unui atelier moldovenesc pentru a realiza broderia cu pricina, broderie care prin însuşirile-i artistice e tipic moldovenească.

Dar alt lucru trebuie neapărat subliniat aici: în colţul din dreapta jos **muzeografii ruşi** au plasat pentru lămurirea vizitatorilor o inscripţie închisă într-un mic dreptunghi plasat orizontal: "Византииская ткань", adică **"broderie bizantină".** Aşadar: de vreme ce nu o puteau atribui neamului lor pentru că ruşii stau slab în materie de broderii medievale – cu două excepţii, ambele aflate la Muzeul Rus din Moscova – au atribuit frumoasa broderie românească Bizanţului!! Deci, fiindu-le clar că nu o pot atribui propriului lor trecut, au pus-o pe seama Bizanţului numai şi numai pentru a-i evita pe români. Lăsând la o parte stil, paleografie şi

---

[5] **SORIN ULEA**, *Gavril Uric. Studiu paleografic,* în SCIA, Artă plastică, T.28, 1981, p.55, nota 73.

frumoasa inscripţie slavonă care arată că superba broderie e românească, din simpla prezenţă a domnului Neagoe Basarab şi a soţiei sale Despina, fără nici o legătură cu Bizanţul, ruşii au preferat riscul ca vreun specialist străin să constate că piesa e pur românească şi să-i facă astfel de râs cu o falsificare atât de grosolană. Psihologia ruşilor e bolnavă când vine vorba de români. Atâta perversitate copilărească îi cuprinde faţă de vecinul de la apus! Să te laşi pradă unui uriaş complex de inferioritate faţă de acest vecin, când tu însuţi, ca popor, ai dat lumii mari valori în litere, muzică, balet, nu e lucru normal. E curată boală mentală acest complex, boală ce caracterizează, de altfel, întreaga istorie a acestui popor apucător.

De foarte curând a apărut o declaraţie a expertului rus Modest Korolev cu privire la consecinţele manifestaţiilor de stradă din Chişinău de la începutul lui Aprilie (2009). Korolev spune că aceste manifestaţii „demonstrează că prăbuşirea statalităţii moldoveneşti nu poate fi evitată” şi că „ceea ce s-a întâmplat la Chişinău demonstrează că Moldova se va uni cu România în viitorul apropiat...”[6], adică exact ce spune mereu „preşedintele” Voronin că nu se va întâmpla niciodată. Declaraţia expertului rus e deci şi împotriva lui Voronin, fapt ce face din declaraţia lui Korolev un element foarte important, căci ea exprimă punctul de vedere, deocamdată mascat dar foarte clar al

---

[6] **RĂZVAN NICOLAE SCĂEŞTEANU**, *Expert rus: Moldova se va uni cu România în curând*, în România Liberă, 22 Mai 2009.

conducerii supreme de la Moscova, a cărei slugă este Voronin. Ştiu bine şi opinia lui Soljeniţân care în cunoscuta-i carte „*Chestiunea rusă”* publicată şi în limba română în 1995 declara textual: „Trebuie să ne intre, în sfârşit, în cap: Transcaucazia să-şi urmeze drumul său, Moldova aşijderea, Ţările Baltice de asemenea...”[7]

Ce părere are conducerea supremă de la Moscova despre Soljeniţân care a scăpat din gulagul sovietic, s-a refugiat în Occident dar, rus curat la suflet şi patriot, s-a reîntors în ţara lui. Poate fi actuala Moscovă împotriva lui Soljeniţîn?? Dacă da, să spună clar: „da suntem împotriva lui Soljeniţân” ; iar dacă nu să spună iarăşi clar: „da suntem de acord cu Soljeniţân şi dăm înapoi Moldovei întreg teritoriul pe care i l-am luat”.

---

[7] **ALEKSANDR SOLJENIŢÂN**, *Chestiunea rusă la sfârşit de secol XX,* Prefaţă de Alexandru Paleologu, Ed. Anastasia, 1995, p. 142.

Să nu dăm locul, că pământul acesta iaste frământat cu sângele moşilor şi a strămoşilor noştri

Miron Costin

Dacă l-am întreba pe Ştefan Vodă: "Măria Ta, ce sunt acele regiuni din Moldova pe care cei de azi le numesc **"Bucovina"** şi **"Basarabia",** domnul ne-ar răspunde: "Prietene, nu există în ţara mea regiuni cu asemenea nume. Eu am fost domnul Moldovei, numită aşa şi numai aşa pe toată întinderea ei. Există, e adevărat, numele de bucovina în documentele mele de cancelarie care, după cum ştii, se numesc urice şi sunt scrise, după străvechi tradiţii, în limba slavonă, limbă în care fagul se cheamă buk iar făgetul – bukovină, fie numai un mic pâlc de copaci, fie o pădure. E plină ţara mea de asemenea bucovine care apar cu acest nume în documentele de cancelarie. Cel mai cunoscut dintre toate aceste făgeturi din cauză că acolo am zdrobit eu armata regelui polon Albert, e făgetul Cosminului, căruia în cronicile domniei mele i se spune bukovina Kozminova, Cosminul fiind un sat din marginea acelui făget."

Această Moldovă a lui Ştefan cel Mare a durat în graniţele ei fireşti (cu excepţia a trei mici teritorii din sud despre a căror pierdere voi vorbi în altă carte) până în 1775. În acel an imperialii austrieci au rupt un teritoriu de 10.442 kilometri pătraţi din nord vestul ţării, teritoriu fără nume până atunci căci era format din ruperea arbitrară a unor bucăţi din ţinuturile Cernăuţi şi Suceava. După câţiva ani imperialii au denumit acel teritoriu **Bucovina**. Scopul austriecilor era dublu: să facă o legătură directă dintre ei şi posesiunile lor din Ucraina subcarpatică şi, mai ales, să-i deznaţionalizeze pe români. Dar iată o ciudăţenie: de ce imperialii austrieci care erau germani n-au dat teritoriului abia ocupat numele german **Buchenwald**? (precizez aici pentru neştiutori că bucovina e un cuvânt polon cu mare vechime fiind utilizat în documentele emise de cancelaria regală a Poloniei medievale, de unde a trecut şi în limba oficială a Moldovei: slavona.) Ciudăţenia de care vorbeam e numai aparentă, căci fondul chestiunii e limpede. Dacă imperialii austrieci, care erau catolici, ar fi ales numele Buchenwald, toate cancelariile europene interesate de politica externă a imperiului ar fi înţeles imediat că acest imperiu a urmărit nu numai un rapt teritorial dar şi catolicizarea populaţiei româneşti ortodoxe de pe acel teritoriu. Dimpotrivă, aplicând termenul slav Bukovina, devenit uzual şi la supuşii ucrainieni ortodocşi, imperialii produceau o confuzie foarte utilă lor în politica internaţională, confuzie care, profitând de faptul că şi ucrainienii şi moldovenii erau de

aceeaşi confesiune, moldovenii, mai puţini numeric în “Bucovina” în raport cu ucrainienii din Galiţia orientală, puteau fi supuşi rusificării şi desfiinţaţi ca popor român. Tocmai în acest scop, vom vedea îndată, că imperialii vor ridica curândă vreme graniţa dintre Galiţia ucrainiană şi “Bucovina”. Deocamdată imperialii au început cu începutul. I-au şcolarizat în aşa chip pe copii încât, după câtva timp, la întrebarea profesorului: ce sunteţi voi: moldoveni sau bucovineni? Ei să răspundă: noi suntem bucovineni.

Ocupându-mă intens începând cu anul 1955, de arta şi cultura medievală a Moldovei şi fiind foarte interesat pretutindeni şi de oamenii locurilor pe care le cercetam, am constatat un lucru profund interesant. Lăsând la o parte faptul că “bucovinenii” români vorbeau exact aceeaşi limbă cu ieşeanul care eram eu, am văzut că românii ce se considerau bucovineni erau numai intelectualii de diverse profesii de pe la oraşe precum şi o parte din parohii de pe la biserici. Ţăranii români cu satele lor de prin păduri şi munţi se numeau – când îi întrebam – moldoveni. Această constatare trebuie neapărat reţinută când vorbim de “Bucovina” şi “bucovineni” căci diferenţierea dintre sat şi oraş e hotărâtoare şi, în acelaşi timp, firească fiindcă şcolarizarea practicată de imperiali nu putea prinde decât oraşele, nu şi uriaşul număr al satelor.

Iar pentru ca desnaţionalizarea să meargă şi mai repede, după nu mult timp, austriecii au desfiinţat graniţa dintre “Bucovina” şi Galiţia orientală locuită de ucrainieni care acolo se numeau ruteni sau rusini. Rezultatul a fost că ţăranii ruteni, care o duceau rău pe

moşiile panilor poloni ce se purtau aspru cu ei şi le impuneau un număr enorm de clăci pe an, au început a se revărsa tot mai mult peste fosta graniţă în "Bucovina", unde boierii moldoveni, mult mai blânzi, cereau ţăranilor de pe moşiile lor un număr foarte redus de clăci. Unii dintre refugiaţii ruteni coborau mai departe spre sud până în Moldova rămasă intactă ca să li se piardă urma. Pierzând masiv din forţa de muncă a pământului, nobilii poloni aflaţi şi ei sub ocupaţia austriacă, însă cu mari privilegii, nu-şi mai puteau plăti dările către Coroana imperială, căreia-i cerură să-i fugărească şi să-i prindă pe rutenii fugiţi în pământ românesc. Maria Teresa a înţeles riscul şi a început a emite porunci ferme pentru a-i prinde pe fugiţi şi a-i readuce la poloni. (Deşi aceeaşi Maria Teresa, tulburată în conştiinţa ei, va exprima ceva mai târziu colaboratorilor ei regretul – tardiv – că a permis ocuparea şi integrarea în imperiu a unui pământ cu totul străin.) Dar cu toate acestea majoritatea fugiţilor a rămas cât mai aproape de fosta graniţă în nădejdea că lucrurile se vor schimba şi vor putea reveni în ţara lor. Aşa se explică faptul că în nordul "Bucovinei" s-au stabilit mult mai mulţi ruteni decât în sudul ei, lucru ce avea să aibă foarte grave repercusiuni mai târziu pentru statul român. Deocamdată ţăranii moldoveni, blânzi şi toleranţi, i-au primit cu largă inimă în satele lor sau între sate pe locuri "goale". Iar consecinţa a fost că nu târzie vreme multe sate au devenit mixte. În unele au continuat să domine numeric moldovenii, în altele cumpăna era la egalitate, iar în altele dominau rutenii. În funcţie de

aceste raporturi numerice, o parte dintre ucrainieni s-au românizat şi încă până acolo că au devenit vajnici apărători ai drepturilor populaţiei româneşti din “Bucovina”. Dar chiar şi în sate în care vorbeau curent şi ucrainiana şi româna, moldovenii şi-au păstrat intactă conştiinţa românească. Dar! Din modeşti, săraci, prost îmbrăcaţi, „reduşi la o stare ticăloasă”[8] – cum îi văzuse tânărul Mihail Kogălniceanu care în drum spre Viena trecuse mai întâi prin Galiţia – şi din umili cum fuseseră la sosirea lor în “Bucovina”, ucrainienii au început să ridice capul şi, pe măsură ce prosperau ca minoritari pe pământ românesc, au început să-şi arate adevăratul lor caracter agresiv şi şovin şi să declare că “Bucovina” e a lor, că ei sunt stăpâni pe acel pământ. Pe scurt: când a sosit şi pentru români marea Unire din 1918 acei ruteni au ridicat glas contra. Iar acest curent advers a dat apă la moară lui Stalin cu prilejul redactării Pactului Ribbentrop-Molotov, în August 1939, Pact în care nu figura Bucovina ci numai “Basarabia”. Când Hitler a văzut inclusă şi Bucovina s-a enervat drept care Stalin a renunţat, dar numai la sudul Bucovinei, nordul pretextând că-l ia ca “despăgubiri pentru cât au suferit” ruşii din Basarabia sub regimul despotic al României regale!! Hitler n-a mai protestat fiind greu prins cu ocuparea Europei Occidentale. Dar Stalin a ocupat şi micul ţinut **Herţa** din Moldova de dincoace, care nu aparţinuse niciodată nici unei puteri

---

[8] **AL. ZUB**, *Mihail Kogălniceanu. Istoric*, Iaşi, Ed. Junimea, 1974, p. 636.

străine. Cauza era că lui Molotov îi scăpase din "greşeală" creionul gros când urmărea cu el linia Prutului. Evident că Molotov nu şi-a mai reparat "greşeala", biata Herţa rămânând şi ea în mâna ruşilor.

Dar să nu uit. Politica imperialilor austrieci a mers cu deznaţionalizarea românilor până acolo că a început să le rutenizeze şi numele. Iată un exemplu. Pe marele meu prieten, mai vârstnic ca mine, îl chema Dumitru Voloşciuc şi era paroh la celebra biserică – fostă mănăstire de călugări, azi de maici – din satul Homor, greşit numită în secolul XX Humor. Tipic moldovean şi la chip şi ca temperament l-am întrebat într-o zi cum se face că poartă un nume ucrainizat. (Căci voloh înseamnă în limba rusă moldovean). Părintele mi-a arătat o fotografie a bunicului său, preot şi el, pe care îl chema Moldovanu. Perfizii imperiali i-au transpus numele în ucrainiană: Volosciuc ca să pară rus sau rusificat.

Şi acum – **"Basarabia".**

Basarabia s-a numit cândva de mult un mic teritoriu din sudul Moldovei dintre Prut şi Nistru, teritoriu de lângă Dunăre pe care-l stăpâniseră odinioară temporar domnii munteni din dinastia Basarabilor, de unde şi numele. Această Basarabie apare prima dată pe harta din 1541 atribuită călătorului şi geografului german Reicherstorfer. Mai apare apoi în harta lui Dimitrie Cantemir, ataşată faimoasei sale *Descriptio Moldaviae* sub numele de "Budzak vel Bassarabiae", nume pe care marele

savant îl şi comentează şi-l pomeneşte de mai multe ori. Dar nu despre această Basarabie de lângă Dunăre vorbim noi aici ci despre numele dat de ruşi întregii Moldove dintre Prut şi Nistru, pe care, când au ocupat-o în 1812, au luat numele Basarabiei de lângă Dunăre şi **l-au extins spre nord asupra întregii întinderi a Moldovei din stânga Prutului!** Deci astăzi, când vorbim de "Basarabia" vorbim despre jumătatea de răsărit a Moldovei furată de ruşii ţarişti în 1812. Ţariştii aveau în plan să cupe întreaga Moldovă până la Carpaţi însă în conjunctura politică europeană de atunci nu le-a reuşit "jocul" decât pe jumătate.

Dar chiar şi acea "Basarabie a ruşilor" i-a deranjat pe Occidentali care, foarte interesaţi de soarta gurilor acelui mare fluviu european care era Dunărea, au hotărât la Congresul de la Paris din 1856, să-i îndepărteze pe ruşi de la Dunăre împingându-i spre nord până la localitatea Bolgrad aflată la capătul de nord al lacului Ialpug. Ţariştii au venit însă cu o hartă falsă în care apărea încă un Bolgrad: "Noul Bolgrad", aproape de Dunăre în dreptul Chiliei. Occidentalii au văzut imediat falsul iar lordul Palmerston, reprezentantul Angliei, l-a condamnat aspru: "Încercarea de a substitui oraşul din sud (Noul Bolgrad) oraşului din nord e pur şi simplu o escrocherie cu totul nedemnă din partea unei mari puteri ca Rusia" [9]. Bine a făcut Gheorghe I. Brătianu

[9] **G. I. BRĂTIANU**, *La Bessarabie,* Bucarest, 1943, p. 68: „The attempt to substitute the southern town (New Bolgrad) for the northern

că l-a citat pe Palmerston, dar bine a făcut şi André Fontaine[10] că l-a citat pe acelaşi Palmerston cu privire la alt aspect tipic politicii ruseşti din totdeauna: "Politica rusă reprezintă o încercare permanentă de a impune guvernelor apatice şi slabe; în faţa unei rezistenţe energice ea cedează însă, aşteptând ocazia de a acţiona din nou." În ce mă priveşte am considerat întotdeauna că Rusia n-a fost niciodată o mare putere ci o mare întindere ce şi-a format imperiul nu atât prin calitate cât prin cantitate năpustind mari armate peste ţări mici şi cucerind Siberia prin luptă cu tundra. Iar când lăcomia lor paranoică de extinderi teritoriale se izbeşte de rezistenţă eroică precum e astăzi cazul cu infima Cecenie se plâng că sunt invadaţi de terorism. Dar înainte de a ataca feroce această ţară şi a-i rade de pe faţa pământului capitala văzut-au ruşii picior de terorist cecen în imensa lor ţară? La terorismul rusesc răspund şi terorizaţii cum pot.

După tratatul de la Paris din 1856 au urmat unele importante evenimente dar sar peste ele ca fiind irelevante pentru scopul ce-l urmăresc, dar sar şi peste întregirea completă a României după primul război mondial, în 1918, şi ajung în 1940 când ne-au fost furate şi "Basarabia" şi nordul "Bucovinei", de data asta de ruşii lui Stalin prin acel banditesc Tratat Ribbentrop-Molotov, când acesta din urmă a minţit cu o tipic rusească neruşinare că "Basarabia" e locuită

---

town is simply an act of swindling utterly unworthy of a great Power like Russia…", Lord Palmerston 8 Oct. 1856, [p.66].

[10] **ANDRÉ FONTAINE**, *Istoria războiului rece,* Vol.2, p.30, Ed. Militară, 1992, Bucureşti (Volum apărut în franceză în 1965).

majoritar de ucrainieni, când eu însumi, care cunoşteam atât de bine acea jumătate de Moldovă – aşa cum am arătat încă din 1992 (vezi p.51-58) – ştiam cât de puţini ruşi se aflau acolo. Şi cu aceasta am atins scopul pentru care am scris cele de mai sus, scop ce constă în condamnarea severă a istoricilor români care, după întregirea României în 1918, au continuat să menţină în viaţă numele de "Bucovina" şi "Basarabia" în loc să le elimine imediat din limba română ca fiind creaţia a două imperii duşmane nouă ce urmăriseră să-i deznaţionalizeze pe moldoveni şi să-i împartă în trei: **moldoveni** (câţi mai rămăseseră!), **"bucovineni"** şi **"basarabeni"** (de aceea îi şi pun în ghilimele). Şi astfel, în loc să dispară cele două nume impuse de duşmani, le-am menţinut şi au intrat în mod criminal în conştiinţa românească. Iată câteva exemple. **1.-** În anii 20 ai secolului XX, I.D. Ştefănescu a scris o carte în două volume cu titlul *Histoire de la peinture religieuse en **Bucovine** et en **Moldavie*** **!** **2.-** Din 1992 Mitropolia Moldovei, cu sediul în Iaşi, nu s-a mai numit Mitropolia Moldovei şi Sucevei ca până atunci, ci Mitropolia **Moldovei şi Bucovinei**. În ambele cazuri aici citate Moldova şi "Bucovina" par a fi două ţări deosebite! **3.-** Cu prilejul Congresului de lingvistică şi filologie romanică ţinut la Bucureşti în Aprilie 1963, profesorul britanic Duncan McMillan declară unui ziar următoarele: "Sunt mişcat de ospitalitatea organizatorilor, de afecţiunea cu care am fost întâmpinat peste tot în ţara dumneavoastră în călătoria pe care am întreprins-o în zilele

premergătoare congresului. În special în M**oldova** şi în **Bucovina** am fost primiţi cu o căldură excepţională pe măsura unor oameni ai căror înaintaşi au făurit minunile de artă care sunt **mănăstirile bucovinene**". **4.-** În vara anului 1979 mi s-a cerut să conduc în Moldova pe profesorul Karl Erdmann care pe atunci era preşedintele Asociaţiei Mondiale a Istoricilor şi care printr-o scrisoare specială ruga conducerea Academiei Române să-i ofere putinţa de a vizita "celebrele biserici din **Bucovina**". Deci pentru britanici bisericile din Moldova fuseseră create de moldoveni **şi** de bucovineni, iar pentru germani ele erau create **numai** de bucovineni! Conducându-l, aşadar, pe german la acele monumente am oprit la întoarcere maşina într-un punct al fostei graniţe, am ieşit afară, am încălecat un şanţ şi i-am arătat lui şi soţiei sale (englezoaică): "Vedeţi unitatea perfectă a acestui teritoriu? Ei bine, eu stau acum cu un picior pe Moldova şi cu celălalt pe "Bucovina". I-am dat apoi lămuririle necesare după care mi-a spus: "Domnule pentru mine Bucovina nu mai există. Există numai Moldova. Iar monumentele pe care le-am văzut au fost create de moldoveni şi nu de bucovineni." **5.-** Dar iată confuzia atât de grav păgubitoare Moldovei şi marelui ei trecut produsă din cauza noastră până şi în mintea unui mare istoric de artă cum este italiana Maria Luisa Stringa, vicepreşedinte al "Clubului mondial al centrelor UNESCO şi care, uimită de bisericile din secolele XV-XVI din **"Moldavia Bucovina"** (sic!) pune aceste faimoase monumente în capul unei liste de celebrităţi universale: "Un fir subtil

unește aceste insule de spiritualitate scufundate în natura moldavă cu centrul istoric al Florenței, cu laguna Veneției, cu grotele din Matera, cu Partenonul, cu templele din Borobudur, cu Alhambra etc. pentru a nu cita decât câteva din tezaurele artei și naturii din întreaga lume, declarate de către UNESCO "patrimonio dell'umanita". (În *La Nazione*, 19 Iunie 1995). **6.-** Iar după Maria Stringa să mai cităm un italian: Mario Derme, care în celebrul *Osservatore romano*, 11 Noiembrie 1995 scrie și el un amplu articol supraintitulat "*Străvechi mănăstiri și biserici din **Bucovina*** (!!) care sunt deseori împodobite cu splendide fresce exterioare. Pentru valoarea lor artistică și istorică UNESCO le-a recunoscut ca opere aparținând patrimoniului **universal cultural al umanității.**" **7.-** Mai mult, vedem, de pildă, apărând azi diverse albume de artă numite ***Bucovina***, autorii lor având inconștiența să nu-și dea seama că o asemenea denumire slavă face jocul rușilor care jubilează de bucurie când văd că înșiși românii se sfârtecă în bucăți.

O mențiune specială merită albumul ***Bucovina*** al lui **Răzvan Theodorescu** publicat în 1994, album în care autorul arată că se ocupă de pictura murală moldovenească din secolele XV-XVI, dar în care a introdus pe lângă biserici din "Bucovina" **importante biserici din afara "Bucovinei",** mergând din nord cu cea de la Bălinești, trecând spre sud prin Râșca și Probota și ajungând tocmai la Dobrovăț la sud de Iași! Iată ce fel de istoric e "academicianul" R. Theodorescu ce introduce în "Bucovina" monumente

ce nu fac parte din acest teritoriu, adâncind astfel confuzia între cele două apelative (Moldova – “Bucovina”) de care mă ocup în acest capitol. Şi **iată ce “academician”** de vază are astăzi Academia Română, o adunătură de bolşevizaţi, şi mai iată cum se **împrăştie în lumea întreagă istoria falsificată** a Moldovei prin acest album publicat şi-n engleză şi-n franceză. Dar în afara modei cu mizerele albume “Bucovina” pe care le-au reluat şi alţii după Theodorescu, <u>văd că ia vânt un veritabil separatism al “Bucovinei”</u> de restul Moldovei până şi în reclama unei banale afinate numită “Saber”. Elogiată pe cutia de ambalaj în română şi în engleză: “Realizată pe baza reţetei proprii şi în spiritul tradiţiei locale…” şi “…a unique and authentic flavour, the result of a well-known recipe of the rustic households in **Bucovina**”. “Made in the classical **Bucovina** style”. Iar sus, sub numele “Saber” apare într-o ramă heraldică un mârlan tuciuriu zâmbitor şi crăcănat care, cu coroană de aur pe cap şi cu un modern butoi lângă el îşi toarnă cu delicii licoarea nu într-un păhărel ci într-un “pocal” cât o cofă de mare. Rama e prinsă în cifra 1789 cu explicaţia că produsul are “Peste două sute de ani în distilarea de tradiţie a alcoolurilor”.

Am străbătut între anii 1955 şi 1972 în lung şi-n lat toată Moldova, inclusiv “Bucovina” cu cercetările mele şi n-am gustat decât de două ori, şi mi-a ajuns, “specificul” rachiu rutenesc de foarte proastă calitate numit “holercă” din ucraineanul “horilca” (Vezi şi dicţionarul DEX, 1975: “rachiu

de proastă calitate”). Iar banala afinată e realizată “în spiritul tradiţiei locale”. Care spirit local bucovinean? Şi încă inventat de un Saber, adică de un german la 1789 când “Bucovina” era ocupată de germanii austrieci. Dar puteau germanii – un popor mare şi cu mari tradiţii să-şi facă reclamă cu asemenea “produs”? Cu “rafinata” Saber s-ar fi făcut de râs germanii, iar cu “voievodul” cu coroană de aur pe cap – un fel de Ştefan cel Mare – şi-au bătut joc “bucovinenii” de biata Moldovă, şi încă pe plan internaţional, cu reclama lor în engleză! Şi încă ceva: când au avut “bucovinenii” un voievod bucovinean? Cum s-au încumetat rădăuţenii – în a căror vestită catedrală dorm vechii domni ai Moldovei începând cu Bogdan I – să-şi bată joc de memoria lor. Iată unde duce incultura şi barbaria bolşevică: la antiromânism şi filorusism. Nu e destul că ruşii le spun muntenilor “rumâmschie ţâgani” spre a-i deosebi de moldoveni? Se gândesc oare rădăuţenii ce vor spune ruşii de voievodul tuciuriu al “Bucovinei”?

Divizarea Moldovei în trei teritorii a avut gravă urmare şi în **organizarea Bisericii**. Căci sub ocupaţia străină, în secolul XIX, ţara n-a mai avut un singur mitropolit (la Iaşi) ci trei: al Moldovei, al Bucovinei şi al Basarabiei! Asemenea divizare ce continuă şi până azi face în mod criminal jocul ruşilor şi de aceea trebuie rapid curmată pentru ca Moldova să revină la tradiţionala ei organizare: o singură ţară, un singur mitropolit, la Iaşi evident, iar restul episcopi, ca în tot trecutul Moldovei, inclusiv

unul la Chişinău.

Însă actuala absurditate apelativă i-a făcut până şi pe istorici să vorbească absurd şi să folosească expresii ca acestea: “răpirea Bucovinei” şi “răpirea Basarabiei”, când e limpede că în momentul ocupării armate a celor două bucăţi de Moldovă ele nu aveau nici un nume. Deci nu poţi răpi ceea ce nu există!

Dar destul. Trec la concluzie, care nu poate fi decât imperativă: să reparăm funesta neglijenţă săvârşită de istoricii români după reîntregirea României în 1918 şi să facem ce n-au făcut ei: **să scoatem hotărât din limba română termenii Bucovina şi Basarabia pentru a rămâne numai Moldova, una şi nedespărţită** cum a făcut-o Dumnezeu şi ne-a lăsat-o Ştefan cel Mare. Iar cei doi termeni să-i folosim numai când ne referim la perioada de timp în care cele două teritorii din nord şi est s-au aflat efectiv sub ocupaţie străină.

Încheiasem de mult acest capitol când mi-a fost dat să văd o anumită emisiune la sfârşitul Paştelui anului 2006 la televiziunea N 24 în cadrul rubricii “Mândria de a fi român” (sic!), în care se aude vocea accentuată mitocăneşte a unuia care strigă: “Suntem contemporani cu oameni de mare calibru”, după care apar periodic personaje de o incultură de şi mai mare calibru. Dar “numita emisiune” de care vorbeam era dedicată “Bucovinei” şi întrecea cu mult tot ce am spus mai sus. Căci acolo erau invitaţi primari şi prefecţi din Suceava şi Gura Homorului care vorbeau de îmbunătăţirea turismului şi de şosele fără să pomenească nimic despre cauza care aduce în

Moldova mai mulţi turişti decât în tot restul ţării: existenţa pe pământul lui Ştefan cel Mare, Petru Rareş şi Movileşti a acelor **biserici faimoase prin stilul lor arhitectonic şi prin pictura exterioară, fenomen unic pe glob**, ce au atras pe cei mai mari specialişti din lume. Şi de asemeni nimic despre **marii pictori români** pe care i-am descoperit şi publicat eu însumi încă din anii 50-60 ai secolului trecut: Gavril Ieromonahul[11] la Bălineşti (spre finele secolului XV), Toma[12], zugravul de curte al lui Petru Rareş, la Homor în 1535, Dragoş Coman[13] (de la Iaşi) la Arbure (nu Arbore!) în 1541, popa Crăciun şi Mătieş şi popa Ignat şi Gligorie[14] "[gjgf] Rh+x.z b V+nbti b gjgf Buzfn z Ukzujhbt" la Dragomirna în primii ani după 1600. Cât despre Ştefan Zugravul[15], originar şi el ca şi Dragoş Coman tot din judeţul Iaşi, i-am descoperit semnătura mai târziu, la biserica din Densuş de lângă Haţeg, unde pictase, invitat de ctitori, în anii 1425-30. Am descoperit deci **în total 8 (opt) pictori români** în vreme ce

---

[11] **SORIN ULEA**, *Gavril Ieromonahul – autorul frescelor de la Bălineşti,* în *Cultura moldovenească în timpul lui Ştefan cel Mare*, Ed. Academiei, 1964, p.419-461.

[12] Idem, *Originea şi semnificaţia ideologică a picturii exterioare moldoveneşti (I),* în SCIA, T. X, 1963, nr. 1, p. 72.

[13] Idem, *Portretul funerar al lui Ion – un fiu necunoscut al lui Petru Rareş – şi datarea ansamblului de pictură de la Probota,* în SCIA, T. VI, 1959, nr. 1, p. 65, nota 3.

[14] Idem, *Autorii ansamblului de pictură de la Dragomirna,* în SCIA, T. VIII, 1961, nr. 1, p.221-222.

[15] **SORIN ULLEA**, *Arhanghelul de la Ribiţa. Angelologie, estetică, istorie politică,* Ed. Cerna, Bucureşti, 2001, p.129-141.

toţi înaintaşii mei nici unul! (Precizez că înaintaşii mei din anii 1920-30 credeau că pictorii erau străini iar despre **marea şcoală moldovenească de pictură nici nu ştiau că există,** căci mi-a fost dat mie s-o descopăr în anii 1955-57.) Nu vorbeau acei primari şi prefecţi nimic despre marii artişti români tocmai în acea rubrică lăudăroasă şi de imens prost gust "Mândria de a fi român"!

Am mai văzut cum se lăudau unii cu "tradiţia" ouălelor încondeiate din care lipsea total tocmai tradiţia tipic moldovenească a stilizării geometrice, înlocuită cu motive şi culori aşternute amestecat şi grosolan, fără urmă de artă. Tradiţia de care vorbesc se regăseşte în celebrele "covoare moldoveneşti" sau "basarabene" premiate la mari expoziţii internaţionale de artă românească în prima jumătate a secolului XX. Dar direct îngrozitor e faptul că **nici un vorbitor nu a pomenit cuvântul Moldova!** Mereu şi mereu numai "Bucovina" şi România. Lipsa totală a cuvântului Moldova şi a celebrelor monumente dovedesc, fără replică, un cumplit şovinism local al "bucovinenilor" care e **un dezastru pentru biata Moldovă şi un imens succes şi bucurie pentru invadatorii ucrainieni.**

Şi totuşi n-am terminat cu Moldova dintre Prut şi Nistru căreia azi i se spune **"Republica Moldova"** sau uneori numai "Moldova", o confuzie a unor ziarişti din care nu ştii despre ce Moldovă e vorba: de la Iaşi sau de la Chişinău. E bine ştiut că ruşii ce stăpânesc azi Moldova de peste Prut caută

prin toate mijloacele şi perversităţile specifice lor din totdeauna s-o rusifice şi etnic dar şi în limbă. Şi cei mai de ieri şi cei mai de azi vor să ne convingă şi pe noi românii şi Europa întreagă că înşişi românii din "Republica Moldova" nu se consideră români şi nu se numesc ca atare, ci îşi spun numai "moldoveni". Nu vorbesc din auzite ci din experienţă personală pentru că – aşa cum am arătat – am cunoscut perfect "Basarabia" din acea vreme.

Dar nici cu Bucureştii dintre cele două războaie nu mă pot lăuda. Căci un şef oarecare, civil sau militar, dacă era cumva nemulţumit de vreun subaltern îl ameninţa cu această vorbă pe care mi-a fost dat s-o aud şi care mi-a rămas întipărită în minte pe tot restul vieţii: "Mă imbecilule, să ştii că te trimit în fundul Basarabiei", provincie pe care mai marii de la Bucureşti o socoteau pe atunci un loc de surghiun, un fel de Siberie. Iar subalternii trimişi efectiv acolo îşi vedeau leafa întreită pentru că "Basarabia" era foarte bogată iar traiul mai uşor şi tinerii "surghiuniţi" îşi făceau de cap cu beţii şi abuzuri monstre care le-au scos nume rău peste Prut. Şi mi-a fost dat să-l aud pe genialul povestitor ţăran care a fost Moşu Gheorghe Roman din Rădeni şi care este eroul unei cărţi scrise de tatăl meu şi apărută în 1969[16], spunându-i bunicului meu: "Apoi cucoane, dacă aşa sunt românii dumneavoastră din Bucureşti, ce fel de oameni sunt aceia?" Şi asta când? La vreo 10-15 ani de la Marea Unire din 1918

---

[16] **TRAIAN ULEA**, *Amintiri de vânătoare,* Ed. Ceres, Bucureşti, 1969, 150 p.

când se ştie că tocmai românii "basarabeni" au fost primii care, cu un entuziasm zguduitor, au revenit, încă din Martie acel an, la "patria mamă". După ei au urmat "bucovinenii" şi la urmă transilvănenii. Dealtfel dorinţa de unire fusese la "basarabeni" atât de mare încât îşi manifestaseră dorul printr-o strofă ce se scufundase în folclor:

"*Prutul ista ne desparte,*
Prutul ista n-are moarte?
Dar ne-om pune noi cândva
Şi cu gura l-om seca."

Şi l-au secat !

Dar ţin mult şi la Transilvania pe care am străbătut-o zece ani la rând cu bicicleta ca să-i cunosc în primul rând pe ţărani. Fiindcă dau 10 profesori universitari născuţi sau crescuţi în bolşevism, pe un singur ţăran autentic, de ori unde ar fi.

Însă! Cei ce au fost primii au ajuns ultimii, şi eu le înţeleg amărăciunea pentru că sunt şi român şi moldovean şi ieşean, stând în capitala culturii româneşti de la naştere până în al doilea an de facultate, răstimp în care am cunoscut şi "Basarabia". Iar din vara lui 1944 – la Bucureşti.

Detest "sărbătoarea Unirii" practicată în 1990 de bolşevicii români în cap cu Iliescu şi fixată anual la 1 Decembrie la Alba Iulia. Căci ce fel de "Mare Unire" se serbează acolo când "Basarabia" nu e pomenită deloc iar conducătorii statului aflaţi la

tribună se veselesc cu impertinenţă? 1 Decembrie la Alba Iulia e o sărbătoare anti-românească. Şi nu-mi iese din cap comportarea neruşinată a bolşevicului Petre Roman care fiind, ca "prim ministru", alături de preşedintele Iliescu se tăvălea de râs la tribună şi le-a strigat odată miilor de oameni adunaţi acolo aceste vorbe sexuale de care ar trebui să-şi aducă aminte şi dincolo de moarte: "Mie nu-mi lipseşte nimic în partea de jos". Până şi Ion Iliescu l-a lovit cu cotul. Iar când i-a venit rândul lui Corneliu Coposu, agenţii lui Iliescu au stârnit un uriaş vacarm ca să nu i se audă cuvintele acestui martir al neamului. Asta a fost şi este pentru tot PSD-ul trecut şi prezent Alba Iulia! "Sărbătoarea" de la **1 Decembrie la Alba Iulia fără Moldova de peste Prut e o crimă.**

Pe la începutul lui Aprilie a.c. au avut loc la Chişinău mari mişcări de revoltă a zeci de mii de români, majoritatea tineri, demonstrând pe străzi împotriva rusificării „Republicii Moldova" impusă cu bestialitate de „preşedintele" Vladimir Voronin, bucătar în tinereţe, ajuns mai apoi, după tipicul sovietic, general, iar acum „preşedinte" al Republicii Moldova. L-am văzut bine la televizor pe acest individ cu figură de om rudimentar acuzând România că a stârnit acea violentă revoltă, dar făcându-se a nu şti că motivul revoltei stă în rusificarea mereu crescândă a Moldovei de peste Prut şi în criminala sa comportare cu poliţia şi armata rusă pe care le pune să-i asuprească, să-i chinuie fizic, să-i ucidă şi să-i bage în închisori pe manifestanţii români. Iar pentru a-şi justifica afirmaţia intervenţiei României, Voronin

a folosit o zicală moldovenească, prevenind România „să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala”. Iar culmea obrăzniciei acestei slugi a Moscovei a fost că Voronin a ţinut moldovenilor la televizor o **cuvântare în limba rusă !!**

Nu putem încheia acest capitol dedicat graniţelor Moldovei lui Ştefan cel Mare şi din totdeauna fără a vorbi şi de aşa-zisa **Transnistrie**. Constat că mulţi români de tot felul nu ştiu exact ce înseamnă acest termen – inventat în vremea mareşalului Antonescu. Acest termen e o capcană întinsă românilor de Stalin, care a înfiinţat-o în 1924 şi a numit-o “Republica Sovietică Socialistă Moldovenească” cu capitala la Balta şi nu la Tiraspol ca astăzi.

În secolele XVII-XVIII, văzând peste Nistru o vastă întindere de pământ goală de ucrainieni care fugiseră din calea năvălitorilor tătari din Crimeia, dar goală şi de tătari care se restrânseseră între timp în acea întortocheată peninsulă, un număr crescând de ţărani moldoveni au trecut treptat fluviul şi s-au aşezat pe pământuri mai întinse decât cele pe care le posedaseră “dincoace”. Că peste Nistru până departe în Ucraina exista o mare întindere de pământ goală şi de ucrainieni şi de tătari ştia bine şi Ion Neculce care afirmă că Dimitrie Cantemir – după ce pierduse, cu tot ajutorul lui Petru cel Mare, războiul contra turcilor la Stănileşti pe Prut în 1711, plecase cu un oarecare prilej “la Chiov (Kiev – n.n.) pe la Nemirova, prin câmp pustiu, că pre acolo era

atunce locul pustiu…”[17]. Trecând deci mereu Nistrul, ţăranii moldoveni de care vorbesc s-au înmulţit masiv, au ajuns până la Bug şi unii încă mai departe până în Caucaz. Teritoriul pe care se aflau nu avea nici o graniţă. Acea graniţă le-a tras-o în 1924 Stalin şi a format astfel Republica de care am pomenit. Scopul dictatorului era, evident, pervers. Ca şi înaintaşii săi, ţarii, el avea în cap vechiul vis al ruşilor: să ocupe întreaga Moldovă până la Carpaţi. Era însă un realist şi înţelegea bine că la asemenea extindere nu va ajunge, dar socotea că, dacă procedează abil, ar fi o şansă să-i facă pe moldovenii de dincoace de Nistru să se simtă ei singuri atraşi spre raiul sovietic. Căci asta şi făcuse: acordase moldovenilor din acea Republică un trai cu înlesniri superioare celor de care se bucurau celelalte republici sovietice. La vremea aceea Stalin, bineînţeles, nici gândea că peste 15 ani va încheia cu Hitler pactul “Ribbentrop-Molotov” în August 1939, care-l va duce în Iunie 1940 la ocuparea militară a “Basarabiei” şi nordului “Bucovinei”. Situaţia românilor în “Transnistria” era – şi acest punct trebuie să-l precizăm – simetrică cu cea a ucrainienilor din nordul “Bucovinei”: minoritari faţă de populaţia României, au fost şi sunt şi acuma ucrainienii din nordul “Bucovinei”, minoritari au fost şi sunt şi acum românii din Transnistria faţă de populaţia Ucrainei. Aşa dar:

---

[17] **ION NECULCE**, *Letopiseţul Ţării Moldovei şi O samă de cuvinte*. Ediţie îngrijită de Iorgu Iordan, ESPLA, 1955, p.299, (Clasicii români).

fraţii noştri români care s-au născut şi trăiesc în Transnistria şi cred că e ţară românească să afle deci că nu e a lor, că sunt minoritari acolo. Să reţină însă şi ei – precum şi toţi românii din întreaga Românie – încă un furt teritorial extrem de grav şi anume: mai mulţi ani în urmă ruşii din Transnistria nu s-au mai mulţumit să rămână dincolo de Nistru ci au păşit şi dincoace, pe pământ românesc şi ne-au furat chiar de pe malul fluviului una din străvechile cetăţi cu oraş cu tot: **Tighina** şi **au ataşat-o Transnistriei!** Mă plictiseşte să tot vorbesc de ruşii hoţi; dar asta au făcut şi cu Tighina: un act de hoţie la drumul mare asupra unui popor lipsit de apărare. Căci să ajungi să ataşezi unui pământ de dincolo de Nistru un pământ de dincoace de Nistru, care e Tighina, adevereşte o apreciere a ţăranilor moldoveni care, zâmbind cu humor, spuneau că ruşii sunt porci. Urât, desigur, dar adevărat, căci ţăranii sunt totdeauna plastici în vorbire.

Iar dacă ucrainienii care ocupă nordul "Bucovinei" vor să ştie cam câţi erau ei numeric în întreaga "Bucovină" după primul an de ocupaţie austriacă să citească rapoartele foarte exacte ale generalilor von Spleny şi ale urmaşului său Enzenberg. Vor afla în ele că, în afară de armeni, evrei şi ţigani, cu minime procente, ei înşişi, rutenii şi huţanii, adică slavii, erau 16,5% faţă de români cu 77,3%. Nu dispunem de numărul aproximativ al slavilor din jumătatea de nord a "Bucovinei" pentru că înainte de a ne fi luată prin absolută surprindere nimănui nu-i venise în minte să-i numere pe slavii

de acolo, dar oricum ei nu puteau fi decât puţin mai mult de 16,5%: deci tot puţini în raport cu românii

Cu pertractări "diplomatice" între români şi ruşi nu vom reuşi nimic. Dovada cea mai clară ne-a dat-o "preşedintele" Republicii Moldova, Voronin, care e de părere că **pactul Ribbentrop-Molotov e valabil şi azi!** Căci "argumentează" el, românii au furat de la ruşi Moldova dintre Prut şi Nistru după primul război mondial şi au stăpânit-o 20 de ani, iar ruşii n-au făcut, în 1940 şi apoi în 1944, decât să-şi reia ce era al lor. Dar faptul că ruşii ţarişti au ocupat "Basarabia" încă din 1812 şi au stăpânit-o până în primul război mondial după care românii au fost aceia care "au reluat ce era al lor" Voronin nu spune nimic, nu ştie nimic, beznă totală. Cât despre ţinutul Herţa care e dincoace de Prut şi n-au stăpânit-o ruşii niciodată, şi care e deci cea mai sfruntată hoţie, Voronin nici nu pomeneşte, deşi ştie bine că e un act de banditism. Şi să-i mai amintim "uitucului" Voronin lucrul cel mai extraordinar şi pe care ni-l relatează aşa de clar cronicarul Ion Neculce şi anume că, cu încă o sută de ani în urmă, în 1711 ţarul Petru cel Mare l-a primit la Iaroslav pe eminentul diplomat moldovean marele vistiernic Ştefan Luca care "aşă au aşădzat cu împăratul de-ău făcut legătura"[18], adică un Tratat între împărat şi Dimitrie Cantemir semnat cu mâna sa de împărat şi-n care acesta însuşi precizează chiar de la început hotarele străvechi: "Ţara Moldovii cu Nistrul să-i fie hotarul şi cu Bugeacul şi cu toate cetăţile tot a

---

[18] Ibidem, p. 264.

Moldovii să fie"[19]. Şi mai adăuga Petru cel Mare în Tratatul său cu Dimitrie Cantemir, printre alte clauze, încă două de importanţă cardinală: 1.- Domnia Moldovei să devină ereditară (din tată în fiu), începând chiar cu D. Cantemir şi să intre astfel în rândul naţiunilor civilizate, şi 2.- "Din moscali să nu s-amestece la boieriile Moldovii, nici să s-însoare în ţară, nici moşii să cumpere."[20] Cu alte cuvinte, dacă D. Cantemir ar fi câştigat războiul cu ajutorul lui Petru cel Mare, Moldova ar fi fost ferită şi de furt teritorial rusesc şi de rusificare. Şi subliniez aici în mod special că toate clauzele Tratatului era cel mai indicat să le ştie Ion Neculce care tocmai atunci era ministrul de război al Moldovei (mare hatman) şi mai era şi rudă directă cu vistiernicul Luca. Toate acestea îi sunt perfect cunoscute lui Voronin dar se face a nu şti, el coborând numai până în 1920, adică cu **200 de ani după** garanţiile date Moldovei de Petru cel Mare!! De ce procedează aşa Voronin ? Simplu: pentru că Voronin procedează ca ruşii, deprinşi de veacuri să fure pământurile ţărilor mici fără nici o păsare dacă occidentalii îi consideră escroci cum i-a numit în secolul XIX lordul Palmerston, pe care l-am citat mai sus. Singurul rus care s-a purtat cinstit cu Moldova căzută a fost Petru cel Mare.

Moldova furată trebuie neapărat readusă la patria mamă, evident, cu mari şi perseverente eforturi. Şi atenţie! nu numai aşa-zisa "Republică Moldova", ci **întreaga Moldovă furată din care "Republica" e**

---

[19] Ibidem.
[20] Ibidem, p. 265.

numai o parte ! Dar iată întrebarea: cine să conducă şi să coordoneze aceste eforturi? Evident, omul cu cea mai înaltă funcţie în stat: preşedintele României. Dar care dintre ei? Căci din 1990, de când ne considerăm ceea ce nu mai suntem de mult, o democraţie, şi până azi s-au perindat la cârma ţării trei preşedinţi. Deci care dintre ei ? iarăşi evident: cel care şi-a arătat marea dorinţă de a readuce Moldova furată. Şi cine e acela ? Să vedem.

Poate fostul preşedinte **Ion Iliescu** ? În nici un caz. Ion Iliescu a fost şi a rămas până astăzi un bolşevic integral. Nu-i cunoaştem studiile liceale dar ştim cu toţii că studiile universitare le-a urmat în Moscova lui Stalin, de unde s-a întors în ţară încă mai filorus decât plecase. (M-am referit mai sus la eventualele sale studii liceale pentru motivul că fostul său stăpân, Nicolae Ceauşescu, nu fusese în adolescenţă licean ci calfă de cizmar la bunul meu prieten, şi bun român, domnul Traian. Şi de la domnul Traian ştiu că "Nicu" nu se ţinea de treabă ci de comunism şi că, fugărit de poliţie, se cobora de la etaje pe burlane, neajungând cizmar ca prietenul meu ci – mai târziu în viaţă – general! după ce fusese şi el la Moscova unde nu ştiu ce făcuse.) Cât despre preşedintele Iliescu ţin bine minte că, împreună cu preşedintele "Republicii Moldova" Snegur, a împiedicat în 1990 revenirea Moldovei de dincolo la Moldova de dincoace, revenire pe care o cereau românii moldoveni care, veniţi în 1989 din sate şi oraşe la Chişinău formaseră, într-un entuziasm

uluitor, o gigantică manifestaţie: 500.000 (cinci sute de mii) !! (Am văzut şi auzit acea manifestaţie pe o casetă video în toamna lui 1989). Dacă n-ar fi existat Iliescu cele două jumătăţi ale Moldovei s-ar fi unit pentru că presiunea spre unire era uriaşă. Iliescu însă, total antiromân şi filosovietic, n-a făcut altceva decât să urmeze „idealul” tatălui său, Alexandru Iliescu: alipirea Basarabiei la U.R.S.S.! Dar cine era Alexandru Iliescu? Nimeni altul decât fiul bolşevicului rus Vasili Ivanovici, care, pentru a scăpa de urmărirea Ohranei ţariste, s-a refugiat în România prin anii 1895. Membru al Kominternului, Alexandru Iliescu a aderat la Rezoluţia Congresului V al P.C.d.R. (Partidul Comunist din România) ţinut în 1931 la Gorkovo lângă Moscova în care se spune că „burghezia şi moşierimea din România, înfăptuind propriile planuri imperialiste...au cucerit Basarabia, Transilvania, Bucovina şi Banatul...”. Rezoluţia nu făcea altceva decât să reia teza Planului Kolarov pentru dezmembrarea României elaborat de Komintern care caracteriza **România ca un stat de tip imperialist alcătuit din anexiuni teritoriale !![21]** Cu aşa înaintaşi, nu e de mirare că Ion Iliescu a desfiinţat cu brutalitate marea manifestaţie anticomunistă din Piaţa Universităţii la care am participat în toate cele 52 de zile şi am vorbit „golanilor” – cum ne-a caracterizat Ion Iliescu – de două ori din balcon alături de acel mare şi biet român,

[21] **VLADIMIR ALEXE**, *Ion Iliescu – Biografia secretă. Candidatul manciurian,* Ed. Elit Comentator, 2000, p-41-42.

azi complet uitat, **Marian Munteanu**. Cu figura-i de Christ a fost sufletul Pieţii Universităţii şi tocmai de aceea a fost bătut sălbatic şi slăbit mental. Căci Iliescu a pus pe noi armata în acel faimos 13 Iunie, după care a adus minerii plini de securişti, pe care i-am urmărit cu toate crimele lor până în ultima seară. Acest preşedinte de onoare al PSD este **cel mai mare criminal din istoria bolşevică a României şi din întreaga ei istorie.**

Revin şi întreb: dacă nu Iliescu, poate urmaşul său **Emil Constantinescu** ? Nici acest mediocru muntean pe care nu numai că nu l-a interesat niciodată Moldova pierdută dar **şi-a folosit funcţia pentru a legaliza stăpânirea ucrainienilor asupra Insulei Şerpilor**. Această insulă a fost furată României şi ataşată URSS-ului după 1944 prin simplu act de forţă. Formalitatea juridică a venit mult mai târziu în 1997. Iată ce declara Dumitru Ceauşu, ambasador pe atunci la Kiev, într-un lung interviu acordat lui Petre Mihai Băcanu şi publicat în România Liberă la 21 Aprilie 2004: "**Domnul Severin (**ministru de externe în acei ani – S.U.) **la indicaţiile <u>Preşedintelui Constantinescu,</u> s-a implicat personal în negocierile asupra Tratatului cu Ucraina"** şi **"a semnat o scrisoare cu omologul său ucrainian Udovenko în care, la punctul 3, recunoaşte că <u>Insula Şerpilor 'aparţine Ucrainei'."!!</u>**

E vorba, aşadar, de acelaşi Adrian Severin care ne îndemna într-o emisiune la radio, pe noi

românii, să nu stârnim “suspiciunile ucrainienilor”!, iar într-un interviu din 2006 afirma că România şi Bulgaria „ar trebui să încerce să înţeleagă şi **să respecte interesele ruse în regiune** (subl. ns.) şi să îşi adapteze propriile interese într-o manieră care să coexiste cu cele ruseşti”[22]. Dar, îl vedem şi la televizor vorbind cu ură despre Traian Băsescu şi acuzând-o pe Monica Macovei de trădare pentru că vorbeşte deschis la Bruxelles despre corupţia generalizată din România. E de înţeles, căci e nepotul Anei Pauker. Iată şi excelenta caracterizare a Sabinei Fati: „Tipologia Severin reprezintă politicianul oportunist, care ar fi făcut aceeaşi carieră strălucită şi pe vremea comunismului, care ştie să sară dintr-un partid în altul … care devine furios când trebuie să se bată bărbăteşte cu fapte, nu cu vorbe, şi care este gata să lovească pe la spate pentru a-şi scoate adversarul din joc”[23]. Dar dacă Severin e nepotul Anei Pauker, Constantinescu al cărui nepot mai e? căci îl vedem la televizor atacându-l pe Traian Băsescu mereu şi mereu şi numai pe el, cu exact aceeaşi ură pe care nu şi-o poate stăpâni. Sunt cumva cei doi pradă unei maladii psihice? Nu. Nu au asemenea scuză. Sunt amândoi **trădători de ţară** ca de altminteri atâţia şi atâţia alţii. Mai mult: Constantinescu e şi notoriu imoral: la câteva luni înainte de expirarea mandatului a anunţat public că se va retrage din politică, iar în

---

[22] **CRISTIAN CÂMPEANU**, *Lista ruşinii socialiste,* în România Liberă, 2 Iulie, 2009, p. 2.
[23] **SABINA FATI**, *Ce alegem….*

2008 a intrat din nou în politică, şi încă din plin: şef de partid şi vrând să alcătuiască un aşa-zis pol de dreapta, lucru irealizabil de care nu a avut luciditatea să-şi dea seama că-l face de râs.

Rămâne deci numai al treilea preşedinte: **Traian Băsescu**. Ecce homo! Căci într-adevăr, Băsescu e primul preşedinte care a avut milă de Moldova de peste Prut şi a declarat public şi-n repetate rânduri că marea sa dorinţă e să lupte pentru a o aduce la patria mamă! Mai mult, Băsescu are exact ce n-au avut şi n-au cei doi înaintaşi şi de fapt nici un om politic din ţara asta: darul şi harul de a conduce o ţară pentru că, pe de o parte e om cu vastă imaginaţie şi minte plină de idei în contrast total cu lipsa de idei şi stereotipismul plicticos al înaintaşilor săi şi totodată şi talentul de a se exprima într-o vorbire clară, nerepezită, fără ezitări şi reluări, ci curgătoare şi pe înţelesul tuturor, mai adăugându-se, spre norocul său, şi expresia extrem de mobilă. Nu e snob, nu e distant ci, dimpotrivă, apropiat şi prietenos cu oricine, cum nu e nimeni altul dintre toţi oamenii politici. Toate acestea împreună explică marele său succes în publicul românesc, ce se adună în jurul său din România şi până în Spania. Căci i-a fost dat lui Băsescu să fie un personaj unic. Singur s-a declarat de la început "preşedinte jucător". Dar format, din pasiune, în disciplina cea mai aspră cu putinţă, căci în aviaţie moartea vine în trei secunde, pe când pe un vas petrolier de mare tonaj, la o catastrofă,

moartea vine celor “salvaţi”, lent, în ore întregi de înot disperat. Pe Băsescu l-a atras magnetic pericolul, primejdia maximă, drept care nu se sfătuia cu nimeni ci, aşa cum spune, numai cu Dumnezeu, între steagul ţării şi Divinitate aflându-se singur. Toţi mediocrii din această ţară care au ajuns politicieni, oameni de afaceri şi comentatori de stânga au făcut mare haz de “preşedintele jiucător” cum pronunţă apăsat mitocăneşte preşedintele infimului partid conservator, Dan Voiculescu. Dar n-au ştiut toţi acei mediocri că în istoria Europei a mai fost în fruntea unei ţări un “mare jucător”, bine cunoscut oamenilor de adevărată cultură, adică exact ce nu mai există astăzi, distrusă fiind cultura în mod premeditat de bolşevici care au văzut în cultură un duşman şi-n popor o masă de proşti buni de păcălit în interesul lor. Iată ce spune un mare istoric: “…apariţiile şi evoluţiile sale publice prin ţară care-i plăceau enorm, nu erau gesturi plicticoase şi formale, ci opere de artă ale unui **mare jucător** a cărui inimă era în piesa jucată, în amestecul sufletesc între o Prinţesă şi poporul care-o iubea”. Prinţesa nu era alta decât ultra celebra regină **Elisabeta I a Angliei**, unică în istoria acestei ţări („…her public appearences and progresses through the country, which she thoroughly enjoyed, were no dull and formal functions, but works of art by a great player whose heart was in the piece, interchanges of soul between a Princess and her loving people”[24].

---

[24] **GEORGE MACAULAY TREVELYAN**, *A Shortened History of*

Unul dintre cei care-l cunoaşte cel mai bine şi mai de aproape pe preşedintele Traian Băsescu e Adriana Săftoiu, care i-a fost colaboratoare când era ministrul transporturilor şi apoi purtătoarea sa de cuvânt: în total şapte ani. Eu am urmărit aproape toate apariţiile televizate ale preşedintelui. I-am studiat cu maximă atenţie şi felul cum arată şi felul cum vorbeşte şi am ajuns la aceeaşi concluzie cu Adriana Săftoiu, concluzie pe care şi-a declarat-o ea însăşi la televiziune: "Băsescu e cel mai mare om politic din România". De aceiaşi opinie sunt şi eu dar văd că nu mai este ea. Căci din hotărât pro Băsescu a devenit peste noapte hotărât anti Băsescu, cum a şi declarat la Antena 3 la 27 februarie 2008: "Nu susţin o Românie în care un om are imaginea Mesiei". Infatuată persoană e această A. Săftoiu cu a sa comparaţie absurdă. Ieşită dintr-un cap incult. Nu-şi dă seama ce spune: Băsescu are imaginea lui Mesia?? Ce caută Divinitatea în politică ? Autoarea a crezut că e subtilă cu asemenea "identificare". Mare comédie ! Înţelegem cu toţii că A. Săftoiu nu-l mai vrea pe Băsescu în fruntea unei republici prezidenţiale şi exact asta trebuia să spună. Felul în care gândeşte şi scrie dovedeşte însă şi lipsă de caracter şi lipsă de orizont politic şi lipsă de talent literar, aşa cum sunt cu precădere toţi servitorii lui Vociulescu de la Antena 3. Plătiţi "gras" de stăpânul Antenei 3, ca să-l atace mereu şi pururi pe preşedintele Băsescu, Radu

---

England, Penguin Books, 1985, p. 235, republicată de 20 de ori din 1959 până în 1985.

Tudor a ajuns până la monumentala imbecilitate că Sorin Ovidiu Vântu este de 100.000 de ori!! mai inteligent decât Traian Băsescu. Şi astfel crede că s-a pus bine, ca un lingău, şi cu escrocul Vântu. Să se alăture lor şi Adriana Săftoiu, căci acolo e locul ei. Dar ca una care l-a cunoscut atât de bine pe Băsescu avea obligaţia să arate pe cine-l vede în locul lui. Căci e uşor să spui “nu-l vreau pe cutare” dar trebuie să spui “îl vreau pe cutare” după ce ai afirmat că “Băsescu e cel mai mare om politic din România”. A. Săftoiu şi-a băgat singură capul în laţ şi-n laţ va rămâne cu cele două afirmaţi ce se anulează reciproc. Toţi atacatorii lui Băsescu, inclusiv cei de la televiziune sau din presa scrisă nu sunt spirite constructive ci distructive; total inculţi, ascultând cu devotament „indicaţiile” patronilor lor, nu se gândesc la ridicolul în care se află, ci la bani şi iar bani şi mereu bani, iar de ţară nu le pasă.

E adevărat că şi Băsescu greşeşte şi încă grav uneori, cum e cazul cu cele două fete ale sale şi mai ales cu cea mică, Elena, care, după ce a fost mai multă vreme cu fiul unui mare pesedist (Hrebenciuc) – **unde este crezul ei politic? –** ne va reprezenta acum în Parlamentul European din partea PDL-ului, fără să aibă urmă de merite pentru asemenea post! Lipsită de cultură elementară: cu **„succesuri”** şi **„scaun electric”** pentru un infirm; cu ideea de a **susţine** în P.E. **legalizarea drogurilor slabe** – fără a se gândi la urmarea dezastruoasă a drogurilor asupra tineretului din ţara

sa – şi **renunţarea** după numai câteva zile la această idee; ca fiică a primului om din ţară, apărând pe pagina de titlu a ziarului Libertatea (18 Iunie 2009) cu comentariul: *„Elena Băsescu, Hrebe jr. te-a înlocuit cu o brunetă sexy!”* şi *„Până şi Joe a uitat-o pe fiica preşedintelui şi şi-a tras o iubită blondă”,* totul alături de o tânără goală, doar cu chiloţi şi sandale cu tocuri înalte despre care se spune: *„Un ţigan o vrea de nevastă pe Gina Pistol”*. Îi recomand Elenei Băsescu să citească cărţile marelui patriot Nicolae Baciu, şi cu precădere *Agonia României*[25], scrise în exil, după ce a trecut prin închisorile comuniste, poate va înţelege ce înseamnă să fii patriot. Preşedintele nu şi-a dat seama că va scădea dramatic în sondaje din cauza Elenei? Cum şi cui lasă ţara? Cât eşti preşedinte primează familia sau ţara?

Am auzit şi ştim cu toţii că preşedintele Băsescu a vorbit omologilor săi occidentali şi despre **tragedia Moldovei**, precum şi despre tragedia României în întregimea ei. Dar trebuie să afirm că vorbele nu ajung. E necesar un document scris negru pe alb adresat public şefilor supremi ai acelor mari ţări occidentale care sunt urmaşii direcţi ai lui Hitler, Churchill şi Roosevelt. Căci dacă Hitler a dat pe mâna lui Stalin Moldova dintre Prut şi Nistru prin faimosul Pact Ribbentrop-Molotov din August 1939, Churchill şi Roosevelt – mari patrioţi pentru ţările

---

[25] NICOLAE BACIU, *Agonia României. 1944-1948. Dosarele secrete acuză,* Cluj, 1990, 390 p.

lor – s-au purtat criminal nu numai cu Moldova furată, aşa cum am afirmat la începutul acestei cărţi, dar au dat întreaga Românie pe mâna lui Stalin. E deci ferma obligaţie morală a conducătorilor supremi ai Germaniei, Marii Britanii şi Statelor Unite ale Americii să ceară preşedintelui Rusiei de azi să restituie Moldova furată României pentru ca în Uniunea Europeană să nu se afle o Românie grav ciuntită şi teritorial şi uman – căci în întreaga Moldovă furată trăiesc circa 4 (patru) milioane de români. Dacă Băsescu va reuşi cu documentul său făcut public Occidentului, nu va fi decât reparaţia unei grozave nedreptăţi. Dacă nu va reuşi, nimeni nu-l va putea învinovăţi că n-a făcut tot ce e omeneşte posibil, iar asupra celor trei mari ţări occidentale va cădea public blamul că te faci a nu vedea că ai provocat tragedia unui popor.

E drept că prin suprema funcţie pe care o are în stat Băsescu poate trimite de unul singur supremilor săi trei omologi occidentali documentul său. Dar ar fi obligator ca şi **Parlamentul României** să susţină prompt şi public gestul preşedintelui şi **să ceară în mod oficial înapoierea tuturor pământurilor româneşti pe care le deţine Rusia** (ca să ne exprimăm "diplomatic"). Indiferent de rezultat, strict moral vorbind, Parlamentului României îi revine această **supremă obligaţie** pe care, dacă ar fi îndeplinit-o ar fi avut răsunet şi-n ţară şi-n străinătate, şi şi-ar fi dovedit cu cinste raţiunea de a exista ca instituţie fundamentală a ţării. Parlamentul nu este însă o adunare ci o

adunătură compusă majoritar din membri de derivaţie bolşevică fără instinct românesc ci în fondul lor sufletesc rămaşi filoruşi. Cum să atace ei fostul şi actualul URSS fără de care nişte neisprăviţi aroganţi şi inculţi ca dânşii ar fi rămas fie bieţi funcţionari, fie ţărani codaşi şi nu "parlamentari" cu pretenţii de a conduce ţara şi de a aproba sau dezaproba hotărârile preşedintelui ţării. Au devenit celebri membrii celor două camere cu setea lor de lefuri uriaşe, de maşini de lux şi de mari privilegii. Dar nici unul dintre aceşti membri nu şi-a ridicat vreodată glasul împotriva furtului comis de Rusia – şi apoi şi de Ucraina – a jumătăţii de est şi a extremităţii de nord a Moldovei, precum şi a Insulei Şerpilor. Cu asemenea specimene de oameni preşedintele Băsescu n-are cum aştepta aprobarea documentului pe care i-l sugerez aici. Cât de aserviţi Moscovei au fost şi mai sunt unii din aceşti parlamentari cărora filorusismul le-a intrat definitiv în sânge chiar şi celor mai tineri dintre ei cum se vede, de pildă, din felul în care vorbea în 2001 Cristian Diaconescu, azi vicepreşedinte al PSD-ului şi ministru de externe al României, dar atunci secretar de stat în MAE: "Avdeev a venit din concediu şi ne-a chemat rapid la Moscova, Ne-am dus – cum Dumnezeu să nu ne ducem"?![26] Deci clar: raportul între stăpân şi slugă! Monstruos şi de neconceput în România dintre cele două războaie. Iată un exemplu: chiar

---

[26] *România şi-a cerut oficial restituirea tezaurului…,* în *România Liberă,* Luni, 26 Noiembrie 2001.

la două zile după ce trupele germane şi române trecuseră hotarele Uniunii Sovietice <u>fără declaraţie de război (!)</u> ambasadorul român la Moscova, Grigore Gafencu, fost ministru de externe, raporta la Bucureşti: "Marţi, 24 Iunie, la ora 2 după masă, am primit un telefon de la Kremlin că dl Molotov doreşte să mă vadă."[27] Şi într-adevăr, la ora 4 după amiază Gafencu a fost introdus în Kremlin şi mai departe până în camera de lucru a lui Molotov conform unui protocol impecabil. Iar la rându-i Molotov a păstrat şi el aceeaşi atitudine de impecabilă politeţă în conversaţia sa cu Gafencu. Dar Gafencu era Gafencu, cu strălucit prestigiu european, iar Molotov nu era Avdeev.

Revenind acum la preşedintele Băsescu trebuie să remarc din nou darul său de vorbire – clar, calm, nerepezit, rotunjind fiecare frază până la fiecare cuvânt – şi zâmbind din când în când – dă impresia unui om şi relaxat dar şi adânc în gândire. În ansamblu considerându-l nu are în ţară egal nici ca vorbitor, nici ca gânditor politic.

Dar iată şi unul din vârfurile P.S.D.-ului capabil şi bogat în idei: Viorel Hrebenciuc care spunea unui coleg: "... Tu ai spus odată că oamenii se împart în două: bărbaţi şi curve. Tu eşti o curvă". Mai departe nu merg pentru că nu pot mânji această carte cu o droaie de mizerii verbale.

---

[27] **GRIGORE GAFENCU**, *Misiune la Moscova. 1940-1941. Culegere de documente,* Bucureşti, Univers enciclopedic, 1995, p. 229.

Îmi rămâne însă să arăt cum toţi vulgarii întorc în vulgar, adică pe firea lor, tot ce spune Băsescu, făcându-se a nu înţelege că Băsescu nu e vulgar în exprimare. Reproduc aici un pasaj dintr-un articol al Beatricei Kiseleff *„Păsărică mută-ţi cuibul”*: “Acesta este primul vers al unui cântec şi, drept să spun, nu m-am gândit niciodată că ar putea avea o conotaţie obscenă. Nu mi-am închipuit că, la noi, există atâţia obsedaţi sexuali… Cum domnilor, nu le mai putem spune micuţilor noştri “păsărică”, pentru că imediat se găseşte cineva care să ne răstălmăcească mângâierea transformând-o într-o insultă!? Sunt convinsă că domnul preşedinte i s-a adresat tinerei hărţuitoare cu “*păsărico”*, tot aşa cum ar fi putut să-i spună, *drăguţo, fetiţo, domnişoară, dragă* sau orice alt apelativ de acest gen, şi ce este rău în asta? Eu m-aş fi sesizat mai curând de invectiva “*mi-aţi furat aparatul”*, adresată, de tânăra aşa zis ziaristă, preşedintelui ţării. Există o măsură în toate, nu te adresezi preşedintelui unei ţări, sau chiar unui ministru, ca unui confrate, sunt funcţii care impun respect, nu faţă de persoana respectivă ci faţă de funcţia pe care o deţine.”[28]

La fireasca interpretare a unei nobile autoare mai adaug şi eu, din parte-mi faptul că socrul meu o numea pe fiica lui când era copilă de până la 10 ani “păsărica lui tăticu” şi “sufleţelul lui tăticu”.

Pentru a termina cu ororile P.S.D.-iştilor închei cu o magistrală vorbă a ziaristei Simona

---

[28] **BEATRICE KISELEFF**, *“Păsărică mută-ţi cuibul”,* în Timpul Liber, nr.24, 13.06.2007, p.46 (Capcanele limbii române).

Popescu: “PSD-ul va pieri odată cu Ion Iliescu”. Căci în adevăr, pe vremea paranoicului Ceauşescu viaţa ne era, totuşi, asigurată şi nu aveam grija zilei de mâine. Acum o avem pentru că Iliescu e cel care a transformat totul în haos şi de la el a pornit marea escrocherie a “oamenilor de afaceri”, dintre care foarte mulţi au devenit oameni politici, şi din capul lui Iliescu s-a scris o Constituţie astfel alcătuită ca omul corect să nu-şi poată scoate dreptatea deoarece această cumplit de încurcată şi-n toate chipurile interpretabilă constituţie să fie total în favoarea escrocilor. Peste crima mineriadei de el provocată, **marele criminal al României de azi e Ion Iliescu.**

Format ca om de cultură umanistă înainte de bolşevizarea învăţământului românesc în toamna anului 1948, pot privi istoria în perspectivă. I-au trebuit 400 de ani de continuă şi consecventă dezvoltare limbii române pentru a ajunge la perfecţia şi bogăţia mijloacelor ei de exprimare care sunt cuvintele aşa cum se vede la marii scriitori de până atunci şi cu precădere în opera de scriitor şi critic literar a lui E. Lovinescu, al cărui cenaclu numit Sburătorul a jucat un rol imens în formarea şi lansarea în public a mai tinerilor săi confraţi sau chiar a unora de vârstă cu el. E interesant şi instructiv de constatat că cele mai celebre cenacluri literare româneşti au fost două şi amândouă de formaţie moldovenească: Junimea de la Iaşi din secolul 19, condusă de ardeleanul Titu Maiorescu (dar care mutată la Bucureşti de acelaşi Maiorescu a decăzut şi s-a

destrămat), şi Sburătorul înfiinţat la Bucureşti în 1919 de fălticineanul E. Lovinescu şi condus de el până la moarte în 1943. În Junimea de la Iaşi s-au afirmat două genii Mihai Eminescu şi Ion Creangă, unic în literatura mondială pentru că nu mai e alt ţăran pe glob care să fi creat o astfel de operă literară. Iar în cenaclul Sburătorul s-a afirmat genialul matematician şi poet Ion Barbu, fiu de magistrat din Câmpulungul muntenesc. Contribuţia sa majoră a constat în a oferi limbii şi literaturii româneşti capacitatea de a exprima abstractul, cosmicul. De aici, din acest cosmic a şi ieşit uimitoarea comparaţie dintre poezia sa şi cea a foarte materialnicului Arghezi: “Pe mine mă despart de poezia domnului Arghezi mai multe poduri de raze”. Aici a vorbit şi poetul şi matematul, căci razele care nouă ni se par drepte, lungite la distanţe cosmice se curbează. (E foarte probabilă aici influenţa astrofizicianului Einstein, cu a sa teorie a relativităţii, asupra lui Ion Barbu.) Dar încă de la începutul secolului 20 marele Ion Luca Caragiale spunea despre limba română că e “extraordinar de frumoasă”. Să nu uităm însă că la baza formării limbii şi literaturii române au stat marii scriitori moldoveni, laici şi clerici, din secolele anterioare: Ureche, Varlaam, Miron Costin, Dosoftei, Neculce, Dimitrie Cantemir şi Veniamin Costache. Iar toţi aceşti înaintaşi, ţărani de origine sau boieri, s-au ridicat cu toţii la cultură din acelaşi izvor: ţărănimea. Bolşevismul însă a distrus în câteva decenii acest izvor, această ţărănime şi tocmai de aceea vor mai putea trece încă 400 de ani dar limba românească cu literatura ei cu tot nu vor mai avea de

unde să apară şi să se dezvolte. La posturile de televiziune după Ştiri nu apare “Cultura” ci “Sportul”. Bun şi necesar şi sportul, dar cu măsură. Difuzat însă fără măsură sportul a luat total locul culturii; adică în primul rând locul limbii române şi a literaturii sale. Iată doar câteva din nenumăratele absurdităţi lingvistice şi de exprimare folosite la tot pasul din incultură, fără nici o preocupare pentru limba română: ca **şi** ministru, (aici nici măcar nu e vorba de o cacafonie, dar şi aceasta poate uşor fi evitată prin sinonime sau perifraze fără a spune agramat „ca **virgulă** cal”; **pe** domeniu, **pe** problemă (dacă stai **pe** domeniu sau pe problemă nu rezolvi nimic, trebuie să intri **în** domeniu sau **în** problemă); **pe** hol (atunci de ce nu **pe** baie, **pe** cameră?); astăzi totul se **derulează**, nimic nu se mai „desfăşoară”, nu „are loc”; **în final**, nu mai există „în încheiere”, „la sfârşit”; de asemenea totul **demarează,** nimic nu mai porneşte. Dar iată şi adevărate monstruozităţi verbale precum **updatare** din englezul up dated (articol din România Liberă) sau SUA şi Rusia **„au resetat relaţiile”!** (postul de radio România Actualităţi, Iulie 2009). Abundă de asemenea cuvintele fără rost, de umplutură, folosite aproape în fiecare frază, precum: **practic; vreau să spun; mai nou; vizavi; pe ultima sută de metri; nu în ultimul rând; şi de ce nu; luminiţa de la capătul tunelului; cu siguranţă; şi aşa mai departe; OK;** şi relativ de curând: **baftă, naşpa** şi **mişto** - cuvinte ţigăneşti - ultimul fiind preferatul incalificabilei Oana Zăvoranu care apare la diferite canale de

televiziune. Încă o dovadă de continua degradare rapidă a limbii române!

Consecinţa firească şi obligatorie: „**România, un loc golit de valori”**, cum îşi intitulează foarte sugestiv Tom Gallagher[29] articolul publicat în România Liberă din 27 Iulie 2009. Şi autorul lămureşte: „Educaţia a fost ţinta predilectă a celor care au urmărit constant introducerea unui sistem de valori viciate în baza căruia cetăţenii ajung să se descurce doar prin tertipuri, acte de nepotism, etc., **mediocritatea fiind ridicată la rang de normă în majoritatea sectoarelor vieţii publice** (subl. ns.). Cazul fabricii de diplome denominate „Spiru Haret” ne-a relevat dimensiunea victoriei repurtate în lupta împotriva standardelor autentice. Acest ersatz universitar … a eliberat diplome de licenţă ca pe nişte confetii…”. Mai mult, să foloseşti pentru cea mai mare excrocherie din istoria învăţământului românesc numele eminentisimului matematician care a fost Spiru Haret, savant ce şi-a sacrificat cariera pentru a se dedica reorganizării şcolii româneşti, este un sacrilegiu adus atât memoriei acestui mare patriot moldovean cât şi României. Pentru veroasa „clasă politică” însă, parte integrantă a acestei mediocrităţi, „întâmplarea” cu Universitatea Spiru Haret e socotită o componentă firească a existenţei cotidiene. Cum era de aşteptat, **opinia publică** este – ca întotdeauna –

---

[29] Profesor la Universitatea din Bradford, Marea Britanie, Tom Gallagher se dovedeşte nu numai un bun cunoscător al situaţiei din România dar, totodată, un versat în folosirea limbii literare, nu rare ori cu foarte specifice întorsături de frază, fără a lipsi însă şi unele modernisme „de ultimă oră”.

inexistentă. Total dezinteresată de ce se întâmplă cu ţara, avidă numai de îmbogăţire rapidă (terenuri, case, maşini, yachturi, excursii de cinci sau şapte stele peste hotare etc.), pasionată exclusiv de fotbal şi fără nici un interes pentru cultură, lipsind, evident, în masă de la vot, singura dată când ar putea hotărî soarta ţării!

Inevitabil, gândul mă duce la **România dinainte de război** în care mari savanţi şi specialişti patrioţi, cu renume peste hotare, creaseră vestitele şcoli de matematică, inginerie, medicină, speologie, teologie, aceasta din urmă la Cernăuţi, şcoli în care studiau şi tineri din răsăritul Europei în loc să meargă la universităţile din Apus!

Închei această carte cum am început-o: cu un citat tot dintr-un cronicar, de data asta marele Ion Neculce care spune despre sine următoarele: "*Nu i-au mai trebuit istoric străin să cetească şi să scrie, că au fost scrisă în inima sa. Deci vă poftesc cetitorilor, pre unde ar fi greşit condeiul meu să primiţi, să nu gândiţi că doară pre voia cuiva sau în pizma cuiva, ce precum s-au tâmplat cu adevăr s-au scris.*"

ADDENDĂ

Articol publicat în C*otidianul*,
4 Iunie 1992.

EXISTĂ O SINGURĂ MOLDOVĂ

Într-o frumoasă zi de vară, prin August 1956, mă aflam în incinta mănăstirii Suceviţa. Era pe la patru după-amiază şi-mi trăsesem din biserică o masă şi un scaun şi cu binoclul citeam inscripţiile de pe faţade şi le transcriam într-un caiet. Pe atunci nu erau turişti (n-aveau maşini), iar drumurile erau grele şi trebuia să mergi mult pe jos, ori să ai norocul să agăţi la întâmplare un camion sau o căruţă. Vasta incintă .era deci pustie şi tocmai de aceea foarte prielnică meditaţiei şi afundării într-un trecut de mult dispărut. M-a scos însă din transă un personaj răsărit ca din pământ: o ţărancă înaltă şi frumoasă, de vreo 60 de ani, ce umbla boiereşte în jurul bisericii cu mâinile când la spate, când în buzunarele pestelcei. Mergea lent şi se oprea des şi scruta pictura de pe ziduri când de departe, ca s-o cuprindă dintr-o privire, când băgându-şi ochii în pereţi, după vreun amănunt. M-am mirat grozav, căci ţăranii n-au timp să se uite la picturi în zi de lucru; se uită numai duminicile, când ies de la slujbă şi mai zăbovesc, în grupuri, pe lângă ziduri. Dar m-am mirat de

tot când, după vreo doua ocoluri în jurul bisericii, ţăranca a venit drept în faţa mea: “Domnule, mă rog de mă iartă, da’ am fost alaltăieri la Putna şi unii mi-au spus că biserica îi de la Ştefan cel Mare, da’ alţii mi-au spus că s-a dărâmat de mult şi ce se vede acuma îi făcătură mai nouă şi numai mormântul îi de la Ştefan. Amu, cum îi? în care biserică m-am închinat eu: a lui Ştefan sau a altora?” I-am spus femeii toată povestea cu dărâmări şi refaceri, când, cum şi de cine şi femeia a pornit iar în cercetări. Şi iar a venit la mine: “Domnule, eu îs muiere obraznică şi nu las omu’ în pace, da’ mitropolia din Suceava cum se cheamă: Sfântul Gheorghe sau Sfântul Ion, că cei de-acolo nu m-au lămurit bine.” Am luminat şi această chestiune: biserica se cheamă Sfântul Gheorghe, dar demult, cândva, moaştele apărătorului Moldovei au fost aşezate într-ânsa şi de atunci mănăstirea din jurul bisericii se cheamă Sfântul Ioan cel Nou. Ţăranca a mulţumit şi iar a pornit în ocoluri şi iar a venit la mine: “Domnule, dumneata ştii multe, da’ biserica mitropoliei cine a făcut-o: un voievod sau doi?” Am risipit şi acest mister: până la ferestre a ridicat-o Bogdan cel Orb, iar de-acolo în sus, fiul său Ştefăniţă. Iar mulţumiri şi iar ocoluri şi iar la mine: “Domnule, te mai rog ceva şi ai scăpat de mine: văd că la toate bisericile iestea vechi scrie undeva pe-o lespede, pe lângă uşă, în buchii pe care noi nu le putem cunoaşte, cine şi când a făcut biserica. Da’ aici nu scrie nimica şi de unde ştim noi că a făcut-o Ieremia Movilă?” Am intrat cu femeia în biserică şi am dus-o în faţa portretelor ctitorilor: “Iaca mătuşă, acesta cu coroană mare pe cap e Ieremia Movilă şi ceilalţi toţi îs familia lui.” Şi iar afară,

eu la masă ea la ziduri, şi, după o vreme, iar lângă mine: "Domnule, îţi mulţămesc frumos de toate, multe am învăţat eu astăzi şi de-amu plec, da' tare te rog ce mi-ai spus din gură, pune şi pe hârtie, ca să am la mine." "Da' bine mătuşă, la ce-ţi trebuie dumitale hârtie la mână, că n-am mai văzut la ţară să-mi ceară careva ce vrei dumneata." Şi eram în adevăr foarte mirat de asemenea personaj. "Domnule dragă, mi-a răspuns femeia, eu nu-s de pe-aici; eu îs răzăşoaică din malul Nistrului, de pe lângă Orhei şi mă tot întreabă copiii şi nepoţii: mămucă, unde sunt voievozii noştri ceia vechi? Eu îs o femeie proastă şi nu ştiu să le spun, iară 'soveticii' nu le dau drumu' încoace peste Prut şi nici nu le dau voie să înveţe la şcoală lucruri de-ieste vechi. Ei cât mai degrabă rusăşti să-i înveţe. Da'ntro zi m-am dus la 'Sovet', la noi în sat, şi le-am spus că am la Iaşi pe unul din neamul meu care moare de boală ră şi să mă duc să-l văd. Da' eu am neamuri la Iaşi cum ai dumneata fraţi în pădurea asta", şi-mi arată cu capul undeva în colo peste turnul de intrare. "Şi azi şi mâne şi azi şi mâne pe capul lor, până când unu' mai mare a strigat: 'Daţi-i bre drumul să se ducă dincolo că asta-i nebună şi nu ne mai mântuim de dânsa.' Şi iaca, domnule, se fac amu trei s'tămâni de când am trecut dincoace şi mărg cu traista-n bâţ din biserici în cetăţi şi din cetăţi în biserici, ca să-i învăţ şi eu pe cei de acasă. Şi dorm pe la oameni prin sate şi mă primesc bine săracii, n-am ce zice, şi mai stăm de vorbă, că-s tot de-a noştri şi cunosc la nevoie."

I-am făcut voia răzăşoaicei din Orhei şi "i-am pus pe hârtie" ce mi-a cerut. Am mai cercetat-o câtva despre viaţa de dincolo, după care şi-a luat rămas

bun şi a plecat. Se înserase bine şi m-am uitat lung şi gol de gânduri după dânsa, cum ieşea din melancolica mănăstire a Movileştilor, păşind boiereşte prin gangul turnului de intrare. Păşise de fapt acea femeie din Nistru şi până-n Carpaţi, simplu şi firesc, ca prin ograda ei, şi tocmai de aceea avea să devină pentru mine ceea ce a rămas şi până astăzi: simbolul-tip, simbolul suprem al unităţii absolute a întregii mele Moldove natale. Şi-n clipa în care n-am mai văzut-o mi-a răsărit în minte, ca un vuiet mare de ape şi cu o claritate vizuală de parcă eram însumi acolo, toată Moldova de peste Prut, aşa cum o cunoscusem de mic copil şi până la intrarea în facultate, în 1943, an de an, câte trei luni vara, şi uneori câte două săptămâni iarna. Şi o cunoscusem bine, căci, deşi coborâtori din familii născute şi crescute dincoace de Prut, părinţii mei au avut grijă să-mi deschidă ochii şi asupra acestei jumătăţi de Moldovă, abia de câţiva ani reîntregită cu cea de dincoace. Mi-au arătat, fără lecţii şi cuvinte umflate, doar cu "uite şi tu şi ţine minte", puternicele cetăţi de pe Nistru, de la Hotin până la Cetatea Albă; m-au purtat pe la mănăstiri străvechi cu nume frumoase: Căpriana, Vărzăreşti, Hârjauca şi altele; m-au dus prin conace părăginite de boieri scăpătaţi, dintre care unii vorbeau un fel de franco-moldo-rusă foarte specială: O lume în dispariţie. M-au dus prin casele burgheziei intelectuale de prin oraşe, amestecate etnic. Unii vorbeau frumos româneşte, ca faimosul profesor şi patriot Neaga din Chişinău, luat de bolşevici şi isprăvit în Siberia. Alţii, foarte mulţi, îmi izbeau urechile cu accentul lor rusesc, nu prea simpatizat de "regăţeni", care nu se gândeau însă că şi accentul

ardelenilor, de care făceau atâta haz, nu era nici el al lor, ci venea din fonetismul limbii maghiare. Din acest mediu al oraşelor şi târgurilor, m-am ales şi cu un mare prieten de vârsta mea, ce mă vizita uneori acasă la Iaşi: Slavcic Iaşcenco, ucrainian curat care, ajuns profesor de liceu la Corneşti, sub bolşevici, avea curajul să le spună elevilor: "Măi băieţi, când oare a fost vreodată Basarabia asta a ucrainienilor?" A murit de mult acel om onest. Dar erau şi alţii ca dânsul, precum foarte venerabilul şi cultivatul inginer silvic Goncearovschi de la Rădeni, mare prieten cu ai mei şi el şi întreaga-i familie. Am cunoscut, e drept, şi ruşi sau ucrainieni şovini care dispreţuiau ceea ce numeau ei "Uniri" cu România. Erau însă inofensivi căci pe de o parte se temeau şi ei de bolşevici şi pe de alta, luată în ansamblul ei, populaţia rusă şi ucraineană, de la lipovenii din sud şi până la rutenii din nord era, demografic şi procentual vorbind, nesemnificativă.

Dar mai ales şi mai presus de toate părinţii m-au băgat efectiv, cum ai băga pe cineva în apă, drept în mijlocul ţăranilor şi cu precădere în mijlocul celor din satele înfundate în frumoşii şi imenşii codri ai Bâcului. Stam mereu printre dânşii, mă jucam cu copiii lor de-a "mijoarca", ne dam tumba la vale pe iarbă, făceam pătuluri în copaci tineri cu crengi mlădioase şi sorbeam împreună din linguri cu cozi foarte lungi şi din acelaşi vas mare şi foarte evazat, chişleag sau "dzamă" de pui, la măsuţa lor pe trei picioare, joasă şi rotundă, alături de masa mare la care mâncau părinţii şi bunicii. Şi-n mijlocul meselor, fireşte, aceeaşi mămăligă galbenă şi înaltă în doagă, din care ne tăiam felii cu aţa. Dintre

aceşti copilandri de-o vârstă cu mine am rămas cu doi din cei mai mari prieteni ai vieţii mele: Coliţă şi Simionică Roman, care mai trăiesc şi astăzi în satul Rădeni. Ţarismul, nedorind să-i înveţe carte, ca să nu le vină “idei”, ţăranii rămăseseră, în codrii seculari, intacţi în arhaica lor cultură rustică. Graiul lor era identic, până în cele mai infime inflexiuni, cu cel de dincoace de Prut, cu diferenţa doar că foloseau multe cuvinte şi expresii vechi, care aici în “Regat” dispăruseră din cauza modernizării limbii prin şcolarizare. Aşa am ajuns mai târziu, când m-am pasionat de marii cronicari, să-i citesc fără a mai deschide decât rareori glosarul. Căci ceea ce erau pentru alţii anacronisme curioase şi necunoscute, erau pentru mine cuvinte vii ce-mi intraseră de mult în sânge. Pot spune, deci, că primii mei dascăli de limbă română au fost ţăranii de peste Prut[30]. Şi tot acei ţărani mi-au instilat atracţia şi prietenia indelebilă ce aveam s-o resimt mai târziu pentru ţăranii de pe întreg cuprinsul ţării, până acolo că, încă din studenţie, mi-am petrecut toate vacanţele şi concediile numai prin sate, din Oltenia până în Apuseni şi până în Ţara Oaşului. Iar câştigul ce l-am avut şi ca mare iubitor

---

[30] Îmi cade incredibil de bine aici afirmaţia romanistului italian Carlo Tagliavini, celebru în lumea întreagă şi, totodată, foarte interesat de toate studiile ruseşti privitoare la limba vorbită de românii din Basarabia. Citind atent şi citând toate aceste studii marele romanist conchide scurt: **„pretinsa” ’limbă moldovenească’ nu este de fapt decât româna literară”.** Vezi CARLO TAGLIAVINI, *Le Origini delle lingue neolatine*, ed. VI, Bologna, 1972, tradusă în româneşte: *Originile limbilor neolatine – Introducere în filologia romanică,* Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1977, p. 289, notă.

de limbă românească şi ca istoric a fost imens. Dar despre aceasta – altă dată. Deocamdată să subliniez că am avut în Moldova de peste Prut nu numai bucurii, ci am trăit şi trei dintre cele mai negre zile din viaţa mea. Căci mă aflam la nişte prieteni ai părinţilor mei (inginerul silvic Metodiu Ionescu de la Sadova), când am auzit la radio la 27 Iunie 1940 comunicatul despre ultimatumul sovietic din 26 Iunie. Ce s-a petrecut în acele zile peste Prut a fost un iad provocat cu o bestialitate metodică, fiindcă bolşevicii n-au lăsat românilor măcar o săptămână pentru evacuare, ci le-au impus termenul imposibil de trei zile. Groază şi teroare cu ochii la ceas, căci fiecare minut era aur.

Orăşeni cu figuri descompuse, unii reuşind să fugă, alţii nu; gări în haos indescriptibil, cu plânsete şi ţipete isterizate; familii rupte în două, şi-n patru. Numai ţăranii – tot ţăranii! – , cu disperare mută în priviri, căci ştiau ce-i aşteaptă, au rămas la brazda lor. Pornind cu soţia inginerului într-o căruţă alungită şi încărcată cu trei uriaşe baloturi, din care tot cădea un pantof negru ce săream mereu să-l culeg, am coborât prin târgul Călăraşi spre gară, printre două şiruri de soldaţi români ce asigurau scurgerea refugiaţilor. Aveam 15 ani şi-n mintea mea, pură la acea vârstă ca o coală albă de hârtie, s-a imprimat pentru tot restul vieţii o imagine ca o superbă emblemă a "civilizaţiei" ce avea să ne înghită: un grup de evrei ce zbierau la soldaţi şi-i scuipau în faţă şi pe uniforme. Soldaţii nu reacţionau pentru că primiseră ordin să nu reacţioneze pe întreaga Moldovă de peste Prut, ca să nu ofere invadatorului asiatic prilej în plus pentru sălbatice represalii. Cum au fost scuipaţi

atunci acei soldaţi – ce n-aş da să aflu că ei sunt în viaţă şi au citit aceste rânduri! – aşa a fost scuipat un popor întreg de proprii noştri bolşevici aproape o jumătate de secol.

Şi am rămas cu ei pe cap până astăzi, fiindcă mulţi dintre noi nu şi-au dat seama că dacă vrei democraţie nu votezi bolşevici.

P. S. Sugestia de a include acest articol de ziar în prezenta carte mi-a dat-o maica Eufrasia Dulamă de la mănăstirea Suceviţa. Îi mulţumesc.

Deoarece nu am urmărit alcătuirea textului în capitole rigide, dau aici pentru cei interesaţi de o anume parte a Moldovei furate, paginile respective:

Bucovina – p. 13-18, 21-28;
Herţa – p. 17;
Basarabia – p. 18-20
Republica Moldova – p. 28-37;
Transnistria – p. 32-34;
Tighina – p. 34;
Insula Şerpilor – p. 39;

Totodată la paginile următoare se află consideraţiile asupra:

Preşedinţilor României după 1989 – p. 33-46;
Parlamentului României – p. 42-44;
Cultura după instaurarea bolşevismului – p. 46-50;

ADDENDA: Există o singură Moldovă – p. 51-58;